

HET ONVERGETELIJKE

-YES- PROJECT

COURTNEY WALSH

Courtney Walsh

Het onvergetelijke yes-project

Vertaald door Evelyne Geijtenbeek-Gouw

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

Vertaling: Evelyne Geijtenbeek-Gouw
Ontwerp omslag: Villa Grafica
Lay-out binnenwerk: Crius Group

ISBN 978 90 297 3736 4
ISBN (ebook) 978 90 297 3737 1
NUR 302
www.kokboekencentrum.nl

Oorspronkelijk verschenen onder de titel *The Summer of Yes* bij Thomas Nelson, een imprint van HarperCollins Christian Publishing, Inc.

© 2024 Courtney Walsh

© 2025 KokBoekencentrum Uitgevers, Utrecht

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

KokBoekencentrum Uitgevers vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid. Ook is het papier 100% chloor- en zwavelvrij gebleekt.

Voor mijn schoonvader, Bill Walsh. De laatste keer dat we elkaar spraken, zei hij tegen mijn jongens: 'Jullie hebben nog een heel leven voor je, dus wegwezen en maak er wat moois van.' Wijze woorden.

Hoofdstuk 1

Kelsey

Piep. Piep.

Tik. Drup.

Rrrrr.

Tik. Drup.

Mijn ogen fladderen open en het beeld wisselt van troebel naar grijs, naar licht, en weer naar grijs, als de sluiters van een camera die foto's maakt in het donker.

Mijn hoofd tolt. De stemmen klinken gedempt. Het zachte, regelmatige gepiep houdt aan.

Ben ik... in een ziekenhuis?

Ik trek mijn wenkbrauwen op in een poging mijn ogen te openen. De beweging veroorzaakt een hevige pijscheut in mijn hoofd, alsof iemand met een bijl op me inhakt.

Als ik probeer te verliggen, schiet er een kramp door mijn zij. Ik hap naar adem.

'Welkom terug.'

Ik krijg mijn ogen met moeite scherpgesteld, maar uiteindelijk zie ik een verpleegkundige die er niet ouder uitziet dan vijftien. Ze rommelt met een slangetje.

Een slangetje dat aan mijn arm vast blijkt te zitten.

Wat krijgen we nou...?

Mijn lippen voelen gebarsten en mijn mond is kurkdroog als ik met schorre stem vraag: 'Ben ik...?'

'Je bent in het ziekenhuis.' Ze glimlacht. 'Ik ben Cecelia en ik zorg voor je.'

Met dank aan mijn ouders en hun liefde voor de muziek van Simon

en Garfunkel schalt haar naam meteen door mijn hoofd.

Flitsen van koffie. En een auto.

Een auto. Maar... is die dan...? Ik kan het me niet herinneren...

Plotseling een beetje angstig probeer ik overeind te gaan zitten. De kamer begint te draaien en ik zak weer achterover in de kussens.

Ze legt een hand op mijn schouder. 'Rustig maar. Langzaam aan,' zegt ze.

Langzaam. Natuurlijk. Dit kind kent mij dus echt niet.

Ze stopt voorzichtig een stijf kussen achter mijn hoofd. Zo'n plastic kussen dat ondanks de hoes nog steeds aanvoelt als een zak chips.

'Eh... water?' fluister ik krakerig. 'Waarom ben ik hier?'

'Ik zal vertellen wat ik weet.' Ze schenkt water uit een roze plastic kan in een piepschuimbekertje en steekt er een rietje in. 'Je hebt een ongeluk gehad. Je bent hier twee dagen geleden buiten bewustzijn binnengebracht met een hoofdwond.'

Twee dagen geleden? Hoofdwond?

Weer een flits van een auto. *Ik ben aangereden.*

Het eerste wat door me heengaat is: *ik heb helemaal geen tijd om aangereden te worden.*

Mijn tweede gedachte, die ik uitspreek, is: 'W-Wat?'

Ze buigt zich voorover en houdt het rietje tegen mijn lippen. 'Drink maar wat, voorzichtig.'

Ik neem een slokje dat ik met moeite doorslik en probeer het me te herinneren. Je zou denken dat zoiets als aangereden worden je wel blijft, maar alles is wazig. Het laatste wat ik me kan herinneren, is dat ik de Starbucks uit liep op weg naar kantoor. En de enige reden dat ik daar überhaupt was, was omdat een van de assistenten, Tess, zich ziek gemeld had.

'Je bent aangereden door een auto,' zegt Cecelia, wat mijn vage herinnering bevestigt. 'De auto vloog de stoep op en reed op je in.' Ze pakt het bekertje en zet het op een ziekenhuistrolley. 'Het is zelfs in het nieuws geweest.' Na een stilte voegt ze eraan toe: 'Je hebt echt geluk gehad.'

'Zo voelt het anders niet,' zeg ik, in een poging grappig te zijn. 'Het voelt alsof ik ben aangereden.'

Mijn hoofd bonkt. Instinctief til ik mijn arm op om erover te

wrijven, waardoor mijn infuus venijnig in mijn arm prikt.

Ze legt haar hand weer op mijn schouder. 'Is er iemand die we voor je kunnen bellen?' vraagt ze.

Gek genoeg werkt het kalmerend. Deze tiener is goed in wat ze doet.

'Nee, ik...' De hoofdpijn is gekmakend en ik sluit mijn ogen terwijl ik ineenkrimp van de pijn. 'Er is niemand.'

Vreemd, dat is mijn eerste gedachte. Het is niet helemaal waar, maar toch voel ik me om de een of andere reden alleen.

Als ik mijn ogen weer ver genoeg opendoe en een blik op Cecelia werp, zie ik dat ze me meewarig aankijkt. 'Ik bedoel, ik heb wel ménsen om me heen. Vrienden. Familie. Alleen' – ik doe mijn ogen weer dicht en zink nog verder weg in mijn zak chips – 'niemand die me in het ziekenhuis zou willen opzoeken.'

'Nou, het kan fijn zijn om iemand bij je te hebben,' zegt Cecelia. 'Het is beter om niet alleen te zijn.'

'O, maar ik ben ook niet alleen,' zeg ik. Hoewel dat niet waar lijkt. Hier in deze ziekenhuiskamer voel ik me heel erg alleen. Om de een of andere reden wil ik niemand bij me in de buurt hebben, zelfs Ravi niet. Ik weet dat onze communicatie niet al te best geweest is, en het voelt verkeerd om hem nu ik in de problemen zit ineens te bellen.

Maar wacht eens... *Twee dagen?*

'Twee dagen? Je zei dat ik hier al...' Ik probeer weer rechtop te zitten en Cecelia staat in een tel naast mijn bed. Ze houdt me behoedzaam tegen met haar handen om te voorkomen dat ik de kamer uitstorm.

'Geen plotselinge bewegingen maken.'

'Ik moet gaan,' smee ik.

'Ik ben bang dat dat niet gaat,' antwoordt ze. 'Nog niet.'

'Maar...' Met deze hoofdpijn is concentreren net als *Oorlog en vrede* lezen door de onderkant van een glas limonade. 'Maar ik heb een vergadering. Een heel belangrijke.'

Chase Donovan gaat echt niet wachten. Ze heeft andere aanbiedingen lopen. Wij zijn niet de enige uitgever die haar probeert binnen te halen.

Cecelia drukt op een knop aan de muur en schudt nadrukkelijk haar hoofd. 'Je blijft hier minstens nog een nachtje. Misschien twee. Je hebt een hersenschudding, grote onderhuidse kneuzingen aan je

linkerzijde en de dokter wil je hier houden ter observatie, om zeker te weten dat er niets ernstigs aan de hand is.'

'Het gaat prima,' lieg ik stellig. Mijn zicht is wazig en ik proef een rare ijzersmaak in mijn mond. 'Waar is mijn tas?'

Ik heb mijn telefoon nodig. Ik moet de agent van Chase bellen. En mijn baas, Charlie.

Hoe laat is het?

Welke dag is het?

Cecelia pakt mijn vrije hand. 'Mevrouw Worthington, je moet het rustig aan doen.'

Haar woorden dringen niet tot me door. Ik lach en krimp ineen. 'Je breekt mijn hart, Cecelia,' zeg ik, maar ik vraag me af of ze de verwijzing naar Simon en Garfunkel begrijpt. 'Chase Donovan wacht niet. En zeg maar gewoon Kelsey, hoor.'

'Chase Donovan? Van TikTok?'

Ik knik langzaam, mijn hoofd als een boei in woeste wateren. 'Er zijn twee andere uitgeverijen in haar geïnteresseerd. Als ik niet kom opdagen...'

Daar gaat alles waar ik zo hard voor gewerkt heb.

'Als je uitlegt dat je in het ziekenhuis ligt omdat je bent aangere-den, zal ze het vast wel begrijpen.' Cecelia's toon wordt vastberaden, wat ik prijzenswaardig vind. Ze mag er dan jong uitzien, met haar valt niet te sullen.

'Ik zal je telefoon pakken. Zeg gewoon dat het je spijt, maar dat je de afspraak moet verzetten.'

Ik weet dat Chase in de stad is en afspraken heeft met andere uitge-verijen. Ik weet dat ik maar één kans heb om haar ervan te overtuigen dat ik de aangewezen persoon ben om haar boek te redigeren. Ik weet dat ik geen seconde langer in dit bed kan blijven liggen met dat stomme slangetje in mijn hand.

Maar voor ik nog meer kan protesteren, komt er een dokter bin-nen. Misschien heeft hij beter nieuws.

'U bent wakker. Dat is geweldig.' Hij heeft een klembord met een dossier vast. Hij opent het en begint erin te bladeren.

'Klopt,' zeg ik, hoewel het voelt alsof er een speer door mijn hoofd steekt.

Hij grijnst. 'Hoe voelt u zich?'

'Ik voel me heel goed. Ik denk dat het ongeluk zelfs de problemen in mijn onderrug heeft opgelost.'

Hij grinnikt. Hij heeft blijkaar gevoel voor humor. Mooi zo. 'Oké, volgt u dit eens met uw ogen.'

Hij haalt een pen uit zijn zak en houdt die verticaal voor mijn gezicht. Ik probeer me erop te focussen, maar wanneer hij de pen heen en weer beweegt, begint de kamer te draaien en lijkt het alsof ik in een lachspiegel kijk. Ik moet de rand van het bed vastgrijpen om er niet uit te vallen.

'Goed, u gaat voorlopig nog nergens heen.'

Hij draait de pen om, en er blijkt een lampje in te zitten. Daarmee schijnt hij naast en in mijn ogen. Mijn hoofd begint te duizelen en ik word er misselijk van.

'We zullen een CT-scan laten maken om er zeker van te zijn dat er geen verdere zwellingen zijn,' zegt hij, terwijl hij het lampje eindelijk uit klikt. 'U was betrokken bij een ernstig ongeval. Bovendien staat er iemand van de politie op de gang om uw verklaring af te nemen.'

Ik frons en knipper de vlekjes weg die nog voor mijn ogen zitten door het lampje. 'Wat? Waarom?'

'Hij heeft wat vragen.'

'Het gaat prima, echt. Ik –' Maar voor ik kan afmaken wat ik ook maar wilde zeggen, wordt de misselijkheid erger. Cecelia mag er dan uitzien als vijftien, ze herkent de signalen meteen. Ze houdt een plastic bakje onder mijn mond, houdt mijn haar naar achteren en staat geduldig naast me terwijl ik mijn hele maag leeg.

'Het spijt me,' sputter ik, hopend dat ik niet op haar gespuugd heb.

Ik leg mijn hoofd achterover en Cecelia geeft me het bekertje weer aan. Ik spoel mijn mond met wat water en spuug dat in het bakje, dat zij vervolgens als een goochelaarsassistente uit de kamer laat verdwijnen.

'Ik heb werk te doen,' mompel ik zwakjes, al besef ik inmiddels wel dat ik op dit moment niemand ga overtuigen dat ik ook maar ergens geschikt voor ben.

'Voorlopig mag u even niet achter een scherm zitten, ben ik bang. Uw werk zal moeten wachten,' zegt de dokter. 'Dat ligt er straks nog wel als u beter bent.'

‘Maar Chase Donovan niet.’

De dokter kijkt op. ‘Van TikTok?’

Ik doe slapjes één oog open en steek mijn duim op.

‘Nou, hoe cool dat ook klinkt, wat u nodig hebt is rust. Is er iemand die we voor u kunnen bellen?’

Waarschijnlijk moet ik het kantoor even op de hoogte brengen van mijn toestand. Waarschijnlijk moet ik Tess een berichtje sturen en haar vertellen dat, terwijl zij buikgriep had, ik een aanvaring had met een Toyota. Waarschijnlijk moet ik Ravi en mijn ouders bellen en hun laten weten dat ik niet dood ben. Iedereen maakt zich vast zorgen.

Maar dat is het nu juist. Iedereen maakt zich vast zorgen. En ze zullen zich met me gaan bemoeien. En het valt allemaal best mee. Ik ben hier zo weer weg.

Dus ik doe niets van dit alles.

In plaats daarvan leun ik achterover en schud mijn hoofd, terwijl het kussen kraakt.

‘Goed dan.’ Hij knikt. ‘U blijft hier. Cecelia komt zo terug om u klaar te maken voor de scan. Ik zal de agent laten weten dat u nog niet in staat bent om met hem te praten. Neem wat rust.’

‘Ik moet hier echt weg, dokt—’ Maar ik maak mijn zin niet af, want de wereld wordt zwart.

Hoofdstuk 2

Kelsey

‘Ik wil niet naar binnen!’

Ik moet zijn weggedommeld, maar bij het geluid van de boze stem van een vrouw word ik weer wakker. Volgens mij heb ik zojuist een nieuwe kamergenote gekregen.

‘Ik betaal bakken met geld – dan kan er toch op zijn minst rekening gehouden worden met mijn behoeften!’

Ik frons, maar merk al gauw dat de vrouw nog niet klaar is. Ik wil niet overeind komen om te kijken, maar ik ben toch wel heel benieuwd wie ze per rolstoel mijn kamer in rijden.

‘Dus jullie willen zeggen dat er nergens in dit ziekenhuis een plek is waar ik comfortabel kan uitrusten? In mijn eentje?’

‘Het spijt me, alle kamers zijn vanavond volgeboekt. We hopen dat we u morgen kunnen verplaatsen als er wat leeg is.’ Dat klinkt als Cecelia.

‘Haal iemand die ook echt iets kan dóén. Jij ziet eruit als een kind.’ *Zeker weten Cecelia.* ‘Ongelooflijk dat ze me toevertrouwen aan de zorg van een kind.’

‘Ik ben vijfentwintig, mevrouw,’ zegt ze.

‘Dat zei ik dus,’ zegt de vrouw. ‘Een kind. Waar is dokter Fisher?’

‘Ik zal kijken of hij dienst heeft.’ Cecelia draait zich om en kijkt naar mij. Wanneer ze ziet dat ik wakker ben, gaan haar ogen wijd open en ik kan haast voelen dat ze zich wil verontschuldigen. ‘O, Kelsey, je bent wakker. Je was een beetje flauwgevallen.’

‘Hoe kun je nu een béetje flauwvallen?’ blaft de oudere dame aan de andere kant van de kamer weer. ‘Óf je valt flauw, óf je valt niet flauw. Ik zou toch denken dat je dat tijdens je verpleegkundeopleiding wel geleerd hebt.’

Cecelia doet haar ogen dicht en lijkt een ontspanningsoefening te doen. Dan doet ze ze weer open en richt zich tot mij. ‘Dokter Fisher zal vast willen weten dat je weer wakker bent. Hoe voel je je?’

‘Ik heb dorst.’ Ik druk een hand tegen mijn slaap. ‘En mijn hoofd doet zeer.’

‘Oké, blijf maar gewoon stil liggen.’

Dan verschijnt de politieagent in de deuropening. ‘Mevrouw Worthington, mag ik u alstublieft een paar vragen stellen?’

‘Het spijt me,’ zegt Cecelia. ‘Ze is net wakker geworden.’

‘Deel ik een kamer met een crimineel?!’

Ik draai me een beetje om en zie de vrouw. Ze zit rechtop in een bed als dat van mij, aan de andere kant van de kamer. Ze draagt een zijden kamerjas, heeft keurig gekapt haar en haar gezicht is opgemaakt alsof ze naar de opera gaat.

En ik herken haar meteen.

‘Tjonge.’ Ik kom nu helemaal overeen. ‘U bent Georgina Tate.’

Ze trekt een geëpileerde wenkbrauw naar me op maar zegt niets, totdat ze haar aandacht weer op Cecelia richt. ‘Ga je dokter Fisher nog halen of moet ik even een telefoontje plegen?’

Cecelia trekt een gezicht alsof ze ieder uur met dit soort gedrag te maken heeft en vertrekt, terwijl de agent naar binnen loopt en naar me glimlacht.

‘Het zal niet lang duren, hoor, mevrouw Worthington,’ zegt hij. ‘Ik ben rechercheur Truman. Ik wil graag weten wat u zich van het ongeluk kunt herinneren.’

Ik ga verliggen en voel me een beetje ongemakkelijk worden. ‘Ik herinner me er niet veel van.’

‘Misschien iets van voor het ongeluk? Waar was u naar op weg?’

‘Ik herinner me dat ik de Starbucks uit liep en toen... werd ik hier weer wakker.’

‘Oké, heel goed. Dat is al een begin. Wat had u bij de Starbucks besteld?’

‘Wat maakt dat nou weer uit?’ blaft Georgina.

Ik krijg langzamerhand steeds meer het idee dat, net als met een grote kei die in een zwembad wordt gegooid, wanneer deze vrouw erin springt, al het andere aan de kant geduwd wordt.

Zonder dit ongeluk hadden onze levens elkaar waarschijnlijk nooit gekruist, en het is vreemd dat mijn leven het zwembad is voor haar kei.

Iedereen in New York kent Georgina. Ze is een beroemdheid hier.

‘Mevrouw, het spijt me; dit is een privégesprek,’ zegt de rechercheur.

Ze buigt voorover. ‘We zijn in dezelfde kamer. De enige manier om hier een privégesprek te houden is om gebarentaal te spreken of *mij naar een kamer voor mezelf te brengen!*’ Dit laatste roept ze naar de deur.

Het voelt niet als een geschikt moment om te glimlachen, maar ik kan het haast niet tegenhouden. Ik vraag me af of dit vermogen om te zeggen wat er maar in je opkomt iets is wat je automatisch krijgt als je ouder wordt.

Ik hoop het.

En misschien kent toch niet iedereen Georgina Tate. Rechercheur Truman realiseert zich overduidelijk niet dat hij praat met een van de succesvolste vrouwen in het land. Georgina richtte haar cosmeticabedrijf op in een tijd dat vrouwen dat soort dingen nog niet deden, en er worden zelfs boeken over haar geschreven. Hoogleraren bedrijfseconomie bestuderen haar. Er is geen enkel glazen plafond dat haar heeft tegengehouden.

Ik vraag me af of ik iets van haar ‘wie doet me wat?’-houding kan overnemen. Ik ben een assistent-hoofdredacteur van tweeëndertig bij een New Yorkse uitgeverij met een kleine klantenlijst en heel veel onzekerheden. Als ik later groot ben, wil ik Georgina zijn.

Dat willen we allemaal wel.

En toch heb ik niet altijd Georgina willen zijn... Ooit had ik andere dromen.

Die gedachte brengt me van mijn stuk. Ik heb geen idee waar die ineens vandaan kwam.

Rechercheur Truman richt zich weer tot mij. ‘Ik vroeg wat u besteld had voor het geval dat dat uw geheugen zou opfrissen.’

‘Ah, ik begrijp het.’ Ik frons mijn wenkbrauwen, wat pijn doet, en probeer het me te herinneren. ‘Ik had een vanilla latte voor Charlie...’

Hij begint te schrijven. ‘Charlie?’

‘Goldfarb,’ zeg ik. ‘Mijn baas.’

Truman krabbelt iets in een opschrijfboekje. ‘Wat doet u voor meneer Goldfarb?’

‘Eigenlijk alles wat hij van me vraagt,’ zeg ik zonder na te denken.
‘Bent u de assistent van meneer Goldfarb?’

‘Nee, ik ben hoofdredacteur,’ zeg ik en corrigeer mezelf dan. ‘Assistent-hoofdredacteur.’ Ik laat een stilte vallen, en misschien komt het door Georgina’s starende blik, maar plotseling voel ik de behoefte mijn verhaal wat op te poetsen. ‘Ik ben me omhoog aan het werken.’ Ik tik op zijn opschrijfboekje en voeg eraan toe: ‘Schrijf dat ook maar op.’ Hij kijkt me vreemd aan.

‘Dus u bent niet zijn assistent, maar u doet wel bepaalde taken die een assistent ook zou uitvoeren?’

‘Ja, maar ik ben geen assistent die al zijn boodschappen doet,’ zeg ik en probeer het weg te lachen, maar trek alleen een vertrokken gezicht. ‘Dat doet Tess.’

‘En Tess is...’

‘Zijn assistent.’

Georgina stoot een enkele ‘Ha!’ uit en we draaien ons allebei naar haar toe. ‘Goldfarb heeft geen twee assistentes nodig. Hij heeft een betere toupetmaker en nicotinekauwgom nodig.’

We wenden ons weer van haar af, maar het is me niet ontgaan dat ze mijn baas perfect beschreven heeft.

‘Waarom haalde u dan de koffie, en niet Tess?’

‘Omdat zij zich ziekgemeld had,’ zeg ik.

Georgina gooit een perfect gemanicuurde hand in de lucht. Ik weet niet precies wat ze ermee wil zeggen, maar de rechercheur geeft me geen tijd om het te interpreteren.

‘Is uw baas, meneer Goldfarb, een bekend persoon? Zou iemand iets tegen hem kunnen hebben, een voormalig werknemer bijvoorbeeld, of...?’

‘Ik ben niet van de stoep gereden om bij Charlie te komen, als u dat soms denkt. Ik werk in de uitgeverwereld, en niemand verklapt bedrijfsgeheimen –’ Dan trek ik mijn wenkbrouwen op. ‘Wacht eens, stelt u me al deze vragen omdat u niet weet wie dit gedaan heeft?’

‘Het onderzoek loopt nog,’ zegt hij. ‘We hebben een paar aanwijzingen, maar de auto was gestolen. De bestuurder heeft hem achtergelaten en is weggerend.’

‘Wauw,’ zeg ik. ‘Dus ik ben een slachtoffer.’

‘Of een crimineel,’ zegt Georgina.

‘Mevrouw, alstublieft,’ zegt rechercheur Truman. Dan kijkt hij weer naar mij. ‘U herinnert zich niet wie er achter het stuur zat?’

Ik schud mijn hoofd, kijk naar beneden en probeer me het weer te visualiseren. Het is allemaal zo wazig. ‘Ik was aan het bellen om mijn afspraak te bevestigen. Ik lette niet goed op. Ik denk dat ik...’ Ik sluit mijn ogen en probeer uit alle macht iets te herinneren, maar... er komt niets.

Dan voel ik weer een golf van misselijkheid over me heen komen en ik leg mijn hoofd achterover. Ik word duizelig en het kost me al mijn wilskracht om niet over de hele broek van de aardige rechercheur heen te spugen.

‘U heeft erg veel geluk gehad,’ zegt de rechercheur. ‘De dokter zegt dat u niet eens iets gebroken heeft.’

‘O, ja,’ mijmer ik, en smak met mijn droge mond. ‘Heel veel geluk.’

‘Uw beschermengel zal wel versleten zijn.’ Hij grinnikt.

‘Het lijkt me eerder dat haar beschermengel een weekje vrij genomen had,’ schimpt Georgina.

‘Mevrouw’ – hij richt zich weer tot Georgina – ‘met alle respect, ze had wel dood kunnen gaan.’

‘Ik had wel dood kunnen gaan,’ herhaal ik. En als ik daar voor de Starbucks doodgegaan was, wie zou dat dan erg gevonden hebben? Het zou een smeug verhaal geweest zijn voor op feestjes, maar zonder mijn naam erbij.

Want niemand kent mijn naam. Zelfs Charlie niet, de helft van de keren.

Ik realiseer me plotseling dat ik in al mijn tweeëndertig jaar hier op aarde nog nooit iets bijzonders gedaan heb.

Ik ben nog nooit naar het buitenland geweest. Ik heb nog nooit een roadtrip gemaakt of vrij genomen om iets leuks te gaan doen. Ik heb nog nooit naakt gezwommen en ben nog nooit wezen skydiven of paardrijden. Ik heb nog nooit een margarita gedronken. Of gegeten met een vreemde. Of de moed opgevat om weer te gaan schrijven. Of...

In mijn hoofd volgt een lange lijst met dingen die ik nog nooit gedaan heb terwijl rechercheur Truman zijn opschrijfboekje dichtklapt.

Hij haalt een kaartje uit zijn zak en geeft dat aan me. 'Als u zich nog iets herinnert, bel me dan. Helaas vinden we zelden de dader van een aanrijding waarna de dader is gevlucht, maar we doen ons best om degene die u dit heeft aangedaan te vinden.'

Ik pak het kaartje aan, en voel het infuusslangetje aan mijn huid trekken. 'Oké.'

Hij werpt een blik op Georgina, dan weer op mij. 'En... eh... succes.' Dan loopt hij weg.

De twee voornaamste gedachten die door me heen gaan, zijn: *Georgina Tate ligt bij mij op de kamer* en *Ik had wel dood kunnen gaan*. Vreemd genoeg zijn deze beide dingen even moeilijk om te bevatten.

Ik kan mijn ogen niet meer openhouden, en dat is maar goed ook, want ik weet eerlijk gezegd niet wat ik van deze hele toestand moet denken.

Hoofdstuk 3

Kelsey

Ik heb nog nooit iets bijzonders gedaan.

Dat is alles wat door me heen gaat terwijl Cecelia me over de gang rijdt om een CT-scan te laten maken.

Dat is alles wat door me heen gaat als ze me na afloop weer naar mijn kamer rijdt. En dat is alles wat nu door me heen gaat, terwijl ik in dit stijve bed naar het plafond lig te staren.

Natuurlijk had ik altijd gedacht een groots, vol leven te leiden – met meer dan alleen werk – maar ik vond dat ik eerst de prijs moest betalen. Het recht op vrije tijd moest verdienen.

Aan de andere kant van de kamer ligt Georgina op een paar kussens die er niet krakerig uitzien – waarschijnlijk van thuis meegenomen. Waarom heb ik daar niet aan gedacht?

O ja. Natuurlijk. Ik ben hier wakker geworden.

En ik heb maar weinig vrienden.

Ik vraag me af waarom ze hier is. Ze ziet er niet gewond uit. Of ziek.

Buiten de kamer vertelt de ene verpleegkundige aan de andere over ‘die keer dat haar ene broer haar andere broer in zijn edele delen schoot met een balletjespistool’. Ze lachen en dollen met elkaar en doen alsof alles normáál is, terwijl ik hierbinnen lig te peinzen over mijn plek in de wereld en me afvraag wanneer ik weer naar huis mag.

Hoe heb ik dit kunnen laten gebeuren? Niet het ongeluk, maar de rest. Mijn leven ontvouwt zich als een cultfilm waar niemand iets van begrijpt.

Zo had het niet moeten gaan.

Bovendien voelt het nog steeds alsof er een dansgroep zijn intrek heeft genomen in mijn hoofd.

‘Tijd om weer aan de slag te gaan.’

‘Hè, nu al?’

Ik vang het gesprekje buiten op de gang op. Blijkbaar praten de verpleegkundigen niet langer over de ‘balletjes in de ballen’, maar over hun werk. Ik kan de tegenzin in hun stemmen horen.

Is dat vanwege mij? Of mijn kribbige kamergenote?

‘Ik moet de controles bij haar doen,’ zegt de andere. ‘Ongelooflijk dat ze alweer terug is.’

‘Inderdaad,’ zegt een stem. ‘Het is echt sneu, hè? En ze krijgt helemaal geen bezoek. Daarom hebben ze haar denk ik bij het slachtoffer van die aanrijding gelegd.’

Ik knipper drie keer met mijn ogen. Nu hebben ze het over mij.

‘Die krijgt ook al geen bezoek.’

‘Inderdaad, ik vind het echt zielig voor ze.’

Een zucht. ‘Oké. Wens me succes!’

De deur naar onze kamer gaat open en ik doe gauw mijn ogen dicht, als een kind dat stiekem met een zaklamp ligt te lezen als het allang bedtijd geweest is. De verpleegkundige komt binnen en loopt naar Georgina’s bed. De oudere vrouw ligt waarschijnlijk te slapen, want er wordt niet gemopperd.

Ik onderdruk de neiging mijn telefoon te pakken en al mijn collega’s te vragen bij me op bezoek te komen om populair te lijken.

Zie je? Ik heb wel mensen! Ik heb bezoek!

Ik wil dat de verpleegkundigen weten dat ik geen liefdadigheidsgeval ben. Ik ben geen eenling.

Ik ben een hoofdredacteur.

Nou ja, een assistént-hoofdredacteur dan. Ik ben mezelf omhoog aan het werken. Het staat zelfs officieel in een opschrijfboekje van de politie.

Ik weet dat ik alleen maar probeer mezelf te overtuigen. Hopelijk ben ik hier morgen weg en kan ik deze nare ervaring achter me laten.

En misschien kan ik wat beter mijn best doen voor een wat minder sneu leven.

★★★

Georgina

Weer een ochtend dat ik nog in leven ben.

Weer een ochtend dat ik terug ben in dit afschuwelijke ziekenhuis. Ze kunnen toch op zijn minst de gordijnen zo nu en dan eens veranderen?

Mijn criminele kamergenote zit op haar laptop te typen alsof ze net de code heeft gekraakt om wereldhonger op te lossen. En dat terwijl ik zeker weet dat ze voorlopig niet achter een scherm mag zitten, want dat heb ik de verpleegkundige haar iedere keer dat ze erom vroeg horen vertellen.

Ik ben dit afgelopen jaar al zo vaak in het ziekenhuis geweest, dat je zou denken dat ze toch op zijn minst een kamer voor mij alleen gevonden hadden.

JP, mijn assistent, moest maar eens een telefoontje plegen naar Michael van McKenzie Capital Management, de eigenaar van dit particuliere ziekenhuis.

Er moeten koppen rollen.

Ik ga rechtop zitten, terwijl ik nog steeds vastzit aan dat belachelijke apparaat.

Terwijl ik nog steeds zit te wachten tot ik doodga.

Het heeft wel wat weg van die periode tussen vijf uur 's middags en bedtijd, waarin je gewoon zit te wachten tot je kunt gaan slapen en de dag voorbij is.

Ik zit nog steeds te wachten. En ik zit nog steeds vol spijt.

Ik werp een blik op de jonge vrouw aan de andere kant van de kamer. 'Wat ben je toch allemaal aan het doen?'

Ze stopt met typen en kijkt naar me. Ze heeft iets bekends. Niet iets bekends omdat ik haar al eerder gezien heb, maar iets bekends omdat ze me aan mezelf doet denken.

Hoewel wat zelfvertrouwen en make-up haar geen kwaad zouden doen.

'Ik ben aan het werk,' zegt ze. 'Ik heb helemaal geen tijd om in dit stomme bed te zitten.'

Dat begrijp ik wel op een spiritueel niveau.

Ik ga echter niet poëtisch doen over wat ik van mijn tijd hier heb

opgestoken. Helaas heeft het me meer dan genoeg tijd gegeven om na te denken. Meer dan ik had gewild.

Wanneer je met een heldere blik terugkijkt, is spijt altijd duidelijker zichtbaar.

Haar ogen schieten weer naar haar laptop, in haar voorhoofd verschijnt een zorgelijke frons.

Ik ken die blik.

Ik word geconfronteerd met een herinnering aan een jongere versie van mezelf, die een paar minuten na mijn bevalling alweer bevelen liep te blaffen naar mijn toenmalige assistent omdat 'ik niet achterop kon raken.'

Er was altijd wel weer een deal die gesloten moest worden. Een vergadering die geleid moest worden. Een punt dat bewezen moest worden. Ik kon me de luxe om te ontspannen niet permitteren, iets wat Dylan nooit begreep. In de beginjaren liet ik me nog wel door hem meevoeren voor een dagje op de boot of een weekendje in het noorden om, zoals hij het noemde, 'op te laden'.

Toen hij vertrok, dacht ik dat ik eindelijk vrij was om mijn tijd zelf in te delen. Ik maakte mezelf wijs dat dat iets goeds was.

Maar nu, jaren later en met de dood die om de hoek gluurt, begin ik anders naar het leven te kijken.

Zelfs nu. Dit hele wachten is zo'n tijdverspilling.

Begaven mijn nieren het nu meteen maar.

De telefoon van de vrouw trilt naast haar op het kastje.

'Ik dacht dat ze gezegd hadden dat je bij schermen vandaan moest blijven,' zeg ik.

'Werk wacht niet,' zegt ze op verdedigende toon. 'En ik heb mijn ouders en werk en een vriend laten weten dat ik hier ben.'

'Dat hoeft je mij niet te vertellen,' zeg ik. 'Ik ben je dokter niet.'

Ze frons. Haar telefoon trilt nog steeds.

'Ga je nog opnemen?'

De vrouw aarzelt heel even, pakt hem dan van het kastje en tikt op het scherm. 'Tess.' Een stilte. 'Zag je het op het nieuws?' Een zucht.

'Ik was net bezig met een e-mail om aan Charlie uit te leggen dat ik een paar dagen afwezig zal zijn.' Ze drukt met twee vingers op haar neusbrug. 'Ik weet het niet – ik hoop later vandaag?'

Er komt een verpleegkundige binnen. Ze heet Belinda en is een lange, zwaargebouwde, zwarte vrouw en ik weet dat ze haar gestuurd hebben om zich om mij te bekommeren, omdat zij de enige is die mijn houding niet pikt.

‘U bent weer terug,’ zegt Belinda, terwijl ze wat morrelt met de apparaten.

‘Tegenvaller?’

‘Dat hangt ervan af,’ zegt ze. ‘Heeft u die Rum Berry lippenstift voor me gevonden in uw voorraad?’

Hoe graag ik haar ook mag, ik zou willen dat ik niet zo’n vertrouwde band met deze vrouw had. Liever had ik een vertrouwde band met de barista in mijn lokale koffietentje, maar JP haalt mijn koffie altijd, en ik ben nu eenmaal hier.

Ik knik naar mijn dure handtas. ‘Die zit daarin.’

‘Oooh! U heeft het onthouden!’ Ze tuit haar lippen. ‘U bent te goed voor me, mevrouw Tate.’

Ik doe alsof ik geïrriteerd ben, maar eigenlijk vind ik haar wel leuk. Ik vind het leuk dat ze me gewoon van replek dient. Maar weinig mensen in mijn leven hebben daar het lef voor.

Ze pakt mijn tas en neemt hem mee naar mij toe.

‘Hij zit in het binnenvakje.’

Ze rommelt erin en haalt er dan een gouden tube uit. De verpakking van mijn cosmetica is van topkwaliteit. Ik wil mijn klanten het gevoel geven dat ze iets elegants in handen hebben, iets dat hen nog een beetje rijker maakt dan ze al zijn.

‘Het was echt een slecht idee dat deze kleur uit de productie gehaald is.’ Ze opent het tubetje en gaat met de lippenstift over haar lippen. ‘Wilt u hem weer op de markt brengen?’

Ik trek een wenkbrauw op. ‘Ik zal erover nadenken.’

‘Breng hem dan met een nieuwe naam op de markt... *Belinda Berry*.’ Ze lacht luid en hartelijk.

‘Dat heb je zeker al een tijdje in je hoofd, of niet?’ Ik probeer niet te laten merken dat ik het wel gemakkelijk vind.

Ze reageert met een nep luchtkusje, stopt de tube dan in de zak van haar jasje en pakt de bloeddrukmeter die achter mijn hoofd aan een apparaat hangt. ‘Heeft u uw zoon al gebeld?’

Ik kijk door de kamer en ben me ervan bewust dat mijn kamer-genote niet meer aan de telefoon is en heel hard haar best doet om te doen alsof ze niet luistert. 'Je bent nieuwsgierig,' zeg ik tegen Belinda.

Ze wacht tot de manchet om mijn arm strakker wordt en kijkt me aan. 'En u bent koppig.'

'Sommige dingen in mijn leven kun jij gewoon niet begrijpen.'

Ze trekt het klittenband los en rolt met haar ogen. 'Ik begrijp dat u de nachtverpleegkundige zo erg de stuipen op het lijf gejaagd heeft dat ze bijna haar ontslag wilde indienen.'

'Ze moet gewoon een dikkere huid kweken,' zeg ik. 'In mijn wereld zou niets van haar worden overgelaten.'

'Maar we zijn niet in uw wereld, toch?'

'Nee, dat zijn we niet,' zeg ik. 'Mijn wereld is lang zo beige niet.'

'U heeft dit keer in ieder geval uw eigen kussens meegenomen.' Belinda rolt het karretje naar me toe. 'Ze komen straks het ontbijt brengen. En dat gaat u opeten.' Ze wijst streng naar me. 'Anders zal ik u onder dwang voeren.'

'Ik laat JP wel wat brengen,' zeg ik. 'Dit zou weleens mijn laatste maaltijd kunnen zijn, en ik ga geen poeder-eieren eten.'

'Wat bent u toch veeleisend.' Belinda rolt weer met haar ogen. 'En dramatisch.'

Ik werp een blik op de klok. Het is al na achten en JP is hier nog steeds niet.

Ik hoop niet dat hij ook is aangereden.

Belinda richt zich tot mijn kamer-genote. 'Hoe voelt u zich vandaag, mevrouw Worthington?'

De jonge vrouw heeft een gepijnigde blik op haar gezicht. 'Prima. Ik wil hier gewoon weg. Weet je al wanneer ik naar huis mag?'

'De dokter moet u eerst zien,' zegt Belinda. 'Heeft u uw ontbijt-voorkeuren doorgegeven?'

Ik bestudeer het meisje. Ik weet niet meer hoe ze heet. Kailey? Carrie? Iets met een K. Haar donkere haar valt tot over haar schouders en haar nagels zijn goedverzorgd en rood gelakt. Ik heb het idee dat ze net zo streng voor zichzelf is als ik jaren geleden was, en even wil ik haar vertellen dat het goed is om zo nu en dan te ontspannen.

Wat vreselijk hypocriet zou zijn. Ontspannen is wel het laatste waar ik tijd voor neem. Hoewel ik het graag anders zou zien, zal dit tripje naar het ziekenhuis niet het laatste zijn. Het is echter wel de meest recente onderbreking van wat ik eigenlijk zou moeten doen: een opvolger kiezen en ervoor zorgen dat alles wat ik heb opgebouwd wordt voortgezet als ik er niet meer ben.

Mijn gedachten gaan naar Hayden. Ik was niet echt zo naïef om te denken dat hij mijn bedrijf zou willen overnemen, maar ik had wel gedacht dat hij er een deel van zou willen hebben.

Hij is tenslotte mijn zoon.

Belinda is klaar met mijn kamergenote en verlaat de kamer. De vrouw werpt een blik op mij. Ze weet wie ik ben, wat betekent dat ik het risico loop dat mijn ziekte bekend wordt zodra deze vrouw wordt ontslagen. Dat zou een regelrechte ramp zijn.

Ik kan maar beter aardig doen.

‘Je kent mij,’ zeg ik zonder naar haar te kijken.

‘Ja,’ zegt ze. ‘Dat klopt.’

‘Hoe?’

‘Ik heb een paar maanden geleden het artikel gelezen in het *New York Magazine*. Maar ik gebruik ook uw volledige huidverzorgingslijn.’

‘Vandaar dat je zo’n gave huid hebt.’

Ze bloost. ‘Bedankt.’

Ik kijk haar aan. ‘Dat was meer een compliment aan mezelf.’

Haar gezicht betreft.

‘Jij werkt in de uitgeverwereld.’

Ze perst haar lippen samen. ‘Ja.’

‘En nu je hier wordt opgehouden, is een of ander getalenteerd persoon je ontglipt?’

‘We proberen een nieuwe deal te maken.’

‘Aha,’ zeg ik. ‘En is diegene belangrijk?’

‘Zou kunnen,’ zegt ze. ‘Ik probeer aan mijn baas te bewijzen dat ik talent kan herkennen. In plaats van alleen de mensen te begeleiden die hij binnenbrengt, want dat is het enige wat hij me nu altijd laat doen.’

‘Wachten op de toestemming van een man om iets te doen is nutteloos.’

Ze stopt met bewegen en kijkt naar me.

‘Denk je dat ik nu mijn eigen bedrijf had gehad als ik had gewacht op toestemming?’

‘Waarschijnlijk niet.’

Ik kijk haar aan.

‘Zeker weten van niet,’ corrigeert ze.

Ik knik.

‘Mag ik u iets vragen?’ vraagt ze.

‘Dat hangt ervanaf.’ Ik zucht. ‘Ik geef alleen antwoord als ik daar zin in heb.’

Ze lijkt even moed te verzamelen, en vraagt uiteindelijk: ‘Is het het waard?’

Poeh.

Die vraag had ik niet verwacht.

Ik leg mijn handen gevouwen in mijn schoot en realiseer me dat ik mijn manicure van deze week moet afzeggen, tenzij Belinda me uit deze gevangenis weet te bevrijden. Misschien kan ik iemand vinden die mijn nagels hier komt doen. Als ik deze week doodga, dan toch niet met afbladderende nagellak.

Waarschijnlijk bleef ik te lang stil, want ze voegt eraan toe: ‘In het artikel stond dat u veel heeft moeten opgeven om te bereiken wat u bereikt heeft.’

‘Succes heeft een prijs,’ zeg ik, maar weiger te denken aan wat het mij gekost heeft.

‘Dus?’

Ik til mijn hoofd op en zie dat ze naar me kijkt.

‘Was het het waard?’

Ik word gered door een korte man die met een karretje de kamer binnenkomt, zodat ik niets persoonlijks hoeft op te biechten aan deze volslagen vreemde.

‘Goedemorgen, dames,’ zegt hij. ‘Het ontbijt.’

‘Een ontbijt is eetbaar,’ zeg ik. ‘Dat is geen ontbijt.’

‘Ik weet dat het niet culinair hoogstaand is,’ zegt hij in een poging de situatie te verzachten, ‘maar dit is wat we hebben. En u moet het opeten.’ Hij zet een bord met een plastic deksel eroverheen op het tafeltje van de vrouw, en loopt dan naar mij.

‘Je kunt het weer meenemen. Ik heb tegen de verpleegkundige

gezegd dat ik mijn eigen maaltijd laat bezorgen.’

‘Blijkbaar heeft ze dat genegeerd.’ De man glimlacht en tilt het deksel van het bord. ‘Zachte broodjes met saus! Smakelijk en het vult goed.’

‘Daar ga ik nog sneller van dood,’ zeg ik. ‘Als je denkt dat ik die ga eten, ben je net zo dwaas als je eruitziet.’

De man glimlacht en geeft geen krimp. ‘Zeg dat maar tegen uw verpleegkundige.’

Hij is goed. Misschien is hij wel te verdragen.

‘Dat zal ik zeker doen.’

Nadat hij weggelopen is, komt de dokter binnen om te praten met de crashtestpop in het bed aan de andere kant van de kamer. Zij hoeft waarschijnlijk nog maar een paar uur hier te blijven – de geluksvogel. Ondertussen lig ik hier voor onbepaalde tijd met ranzig eten en een afschuwelijke inrichting over de vraag van dingen na te denken.

Is het het waard?

Ik zou echt heel graag willen zeggen dat dat zo was.

Maar gezien mijn huidige omstandigheden, zou ik mezelf voor-liegen als ik dat beweerde.

TWEE WORKAHOLICS ZEGGEN 'JA' TEGEN EEN ALLESVERANDERENDE ROADTRIP

Kelsey droomde er altijd van om schrijver te worden, maar neemt nu genoeg met haar baan als redacteur – ook al loopt ze het vuur uit de sloffen voor een baas die haar niet ziet staan. Tijd voor vrienden heeft ze niet, maar een stabiel bestaan is ook heel wat waard, toch? Na een ernstig ongeluk belandt Kelsey in het ziekenhuis, waar ze workaholic Georgina Tate ontmoet, die succesvol is, maar óók doodziek en ongelukkig. Kelsey beseft dat ze zó niet wil eindigen en gooit het roer om.

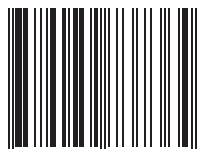
Samen besluiten ze 'ja' te zeggen tegen uitdagingen die ze normaal zouden afslaan en gaan ze op een avontuurlijke roadtrip. Onderweg stuiten de twee al snel op de nodige hindernissen. Lukt het de vrouwen volmondig 'ja' te zeggen tegen tweede kansen?

Courtney Walsh is actrice, theaterregisseur en auteur. Eerder schreef ze onder andere de feelgoodromans *Het spontane liefdescontract* en *Opgescheept met jou*. Samen met haar echtgenoot runt ze een jeugdtheater in Illinois, Verenigde Staten.

KokBoekencentrum
UITGEVERS | UTRECHT

ISBN 9789029737364 NUR 302

9 789029 737364